

Ekumeeninen liike

Tässä eräänä päivänä luin sanomalehdestä artikkelin, jossa kerrottiin kaikkien eri kirkkojen edustajien konferenssista. Tämän kokouksen tarkoituksena oli saada kaikki kirkot yhtymään. Kokoukseen osallistui edustajia kaikista muista kirkkoista paitsi mormonikirkosta ja Jehovan todistajista. Monet pyhät ovat kysyneet minulta, miksi meidän kirkollamme ei ollut edustusta tuossa konferenssissa. Haluaisin esittää kirkkomme kannan ekumeeniseen liikkeeseen.

Haluaisin määritellä sen tarkoituksen. Sana "ekumeeninen" tarkoittaa: "yleinen, yleiskirkollinen, eri kirkkokuntien välistä yhteyttä rakentava". Voisin lisätä tähän, että juuri tästä syystä kirkollamme on lähetysaarnaajia kaikkialla maailmassa. Maailman on tunnustettava pappeus ja mentävä kasteen veteen. Maailma haluaa vain odottaa ja unohtaa muut pienet ongelmat — so. valtuuden, nimen jne. Jos näin tapahtuu (ja näin on jo tapahtumassakin), niin mitä nämä kirkot itse asiassa tunnustavat?

1. Ne tunnustavat, että kaikki kirkot ovat erehtyneet.
2. Ne tunnustavat, ettei luopumusta ole koskaan tapahtunut.
3. Katolinen kirkko myöntää, että se on tehnyt pahan virheen erottaessaan esimerkiksi Martti Lutherin kirkosta harhaoppisuuden vuoksi. Melkein hänen koko kansansa kääntyi luterilaisuuteen.

4. Ne myöntävät, että valtuus eli pappeus ei ole välttämätön.
5. Ne myöntävät, ettei ole olemassa sellaista kuin yksi Jumala, yksi kirkko, yksi usko, yksi kaste jne.

Toisin sanoen kirkot sanovat näin: "Yhtykäämme yhdeksi suureksi kirkoksi ja tehkäämme kompromisseja periaatteittemme lähentämiseksi." Tämä taas vie siihen, ettei meidän kirkkomme halua osallistua moiseen jumalanpilkkiaan. Haluaisin lainata osan apostoli Packerin äskettäin kristitylle papistolle osoittamasta puheesta:

"Te kysytte, miksi me emme halua tukea suurta ekumeenista liikettä; miksi me olemme poissa kristillisen yhteyden nimissä kokoonkutsutusta neuvostoista. Me emme ole ainoastaan neuvostoissa, vaan me lähetämme lähetysaarnaajamme heidän seurakuntiinsa pyytäen heitä kuulemaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumin sanomaa — todistaen siitä, että Hän elää. Me julistamme, etteivät neuvostot yksinään saa aikaan ykseyttä. Pelkät ihmisten ponnistukset — olivatpa ne kuinka hyvää tarkoittavia tahansa — eivät sitä saa aikaan. Kristillisten kirkkojen eroavaisuuksien huomaaminen ja tunnustaminen sekä niiden tasoittamiseen pyrkiminen ilman Hengen innoitusta johtaa yhtä pitkälle kuin näitten kirkkojen toisistaan eroaminen ihmisten itsensä toimesta. Ihmisten kieltäessä Hengen lahjan ja lakatessa noudatta-

masta Herran innoitusta ja Pyhän Hengen kuiskauksia he poikkesivat pois Jeesuksen Kristuksen evankeliumista ja alkoivat kiistellä keskenään ja esittää vastaväitteitä toinen toisilleen. Se huoli, jota tunnetaan, se toteamus, että kaikki tulisi yhdistää jälleen uudelleen, se tunne, että jotain on todella vinossa, se syy, miksi ekumeenisia kokouksia järjestetään — kaikki tämä todistaa, että päätös on alunperin väärä ja jopa luopumusta osoittava ja että ykseyttä todella tarvitaan. Olisimme väärässä olettaessamme, että kukin lukuisista kristillisistä kirkkoista olisi osa nk. "Kristuksen ruumista" (jolloin yksi kirkko edustaisi kättä, toinen jalkaa, kolmas kaulaa ja päätä jne. ja jolloin ne kaikki yhdessä muodostaisivat "Kristuksen täydellisen ruumiin"). Nämä kirkot eivät ole tämän kokonaisuuden muodostavia osia, vaan epätäydellisiä ja vääristettyjä jäljennöksiä alkuperäisestä kokonaisuudesta. Jos kuvittelemme, että saattamalla ne kaikki yhteen me saatamme yhdeksi kokonaisuudeksi kaiken sen, mikä on tarpeen ihmiskunnan pelastukseksi, me johdamme toinen toisiamme harhaan."

Olette varmaan lukeneet usein nämä Johanneksen evankeliumin sa-

nat: "Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni. Ja minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti, totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, koska se ei näe häntä eikä tunne häntä; mutta te tunnette hänet, sillä hän pysyy teidän tykönänne ja on teissä oleva. En minä jätä teitä orvoiksi; minä tulen teidän tyköenne." Huomaatte varmaan, ettei tämä kirkko ole maailman kirkko. Herra puhuu siitä toisesta kirkosta, suuresta ja iljettävästä kirkosta, porttojen äidistä. Apostoli Johannes puhuu samasta asiasta Ilmestyskirjassa. Jos me yhtyisimme ekumeeniseen liikkeeseen, me myöntäisimme maailmalle, että

1. pappeuden valtuutta ei tarvita
2. Joseph Smith oli petkuttaja
3. Mormonin Kirja on väärä
4. ei ole olemassa mitään sellaisia kuin apostoleja
5. kun luopumusta ei ole tapahtunut, ei tarvita palautustakaan
6. ei ole olemassa uskoa Jumalaa
7. tempeleitä ei tarvita
8. ei ole olemassa mitään sellaista kuin korotus.

Herra on luvannut johtaa ja ohjata tätä kirkkoa maan päällä, sillä "... ei Herra, Herra, tee mitään ilmoittamatta salaisuuttaan palvelijoilleen profeetoille." Herra on myös sanonut: "Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani."

Jos maailma haluaa tietää, onko tämä kirkko maan päällä vai ei, sen on vain kysyttävä Häneltä. Mutta se valmistautuu vastaanottamaan totuuden ennen kuin se kysyy — muussa tapauksessa se tietäisi, milloin totuus tulee. On olemassa vain yksi Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko ja se on Hänen kirkkonsa. Eläkää niin, että voisitte pysyä tuon kirkon kelloisina jäseninä.

Orval L. Nelson
Lähetysjohtaja

Lähetystyön aloittaneita

Dean Jensen
Salt Lake City, Utah 26. 4. 70

Kerry Covington
Hurricane, Utah 20. 8. 70

James Erickson
Ogden, Utah 20. 8. 70

Scott Mattinson
Pleasant Grove, Utah 20. 8. 70

Edward Craig
Ogden, Utah 20. 8. 70

Nina Tanner
Douglas, Alaska 20. 8. 70

Franklin Crane
Brandywine, Maryland 20. 8. 70

Dennis Evans
Orem, Utah 20. 8. 70

Dale Slade
Ogden, Utah 20. 8. 70

Douglas Udy
Boulder, Colorado 20. 8. 70

Douglas Butler
Salt Lake City, Utah 20. 8. 70

John Elledge
Twin Falls, Idaho 20. 8. 70

Brent Gourley
N. Ogden, Utah 20. 8. 70

Randall Staples
Kanosh, Utah 20. 8. 70

Veli (vas.) ja sisar (kesk.) Young näyttivät meille puutarhaansa.

Kolme viikkoa vieraissa

Jos haluatte nähdä läpileikkauksen Yhdysvalloista, niin matkatkaa bussilla. Tulisitte näkemään silmäkantamattomiin maissipeltoja, suuria erilaisia kaupunkeja ja amerikkalaisia arjen keskellä. Kuitenkin jos suunnittelette rentouttavaa ja huoletonta lomaa, niin välttääkää busseja.

Me teimme unelmamatkamme istuen kuusi päivää ilmastoiduissa busseissa – ei onneksi yhtämittäisesti, sillä vietimme muutamia päiviä myös tuttuun luona. Ensimmäinen kuva Yhdysvalloista ei ollut erityisen rohkaiseva. Heinäkuun New York ei ole kovinkaan ystävällinen ilmastonsa ja liikenteensä puolesta. Oli kokemus seistä keskellä New Yorkia keskipäivällä. Suurkaupunki täynnä hikoilevia ja ärtyisiä ihmisiä, korvia vihlova jatkuvaa meteliä, kiehuva asfalttia jalkojen alla ja harmaata saasteverhoa kaiken yllä.

Viidenkymmenen tunnin yhtämittaisen huristelun jälkeen New Yorkista länteenpäin avautui eteemme kaunein kaupunki, mitä olimme siihen mennessä

Tapasimme Suomessa palvelleen lähetysaarniajan Todd Neilsonin ja hänen perheensä. Kuvassa vasemmalta: Toddin sisar sylissänsä poikansa, äiti Neilson, Todd sylissänsä sisarentyttö, Pertti ja minä.

nähtä — Salt Lake City. Vastassa oli meitä Suomessa palvelleet lähtysaarniaja veli Scott Loveless. Vietimme muutamia päiviä hänen perheensä ja tuttaviansa kanssa syöden grillattua lihaa, hampurilaisia, vesimelonaa ym. Päivämme olivat kuin vuosia, eivät niiden pituuden, vaan kokemuksien runsauden tähden. Oli vaikuttavaa nähdä temppeleaukio ja temppele valaistuna. Saimme tilaisuuden kuulla tabernaakkikuoron laulavan. Olisi voinut istua siellä loputtomiin kuuntelemassa äänien voimaa ja eläviä soitteja. Tällaista kuultuaan ehkä paremmin tajuaa, miksi Herra halua meidän ottavan kädestä toinen toisiamme ja kulkevan yhdessä läpi elämän, ettei kukaan kompastuisi, vaan elämämme olisi kuin laulu sointuen evankeliumin lakeihin.

Päivämme jatkuivat runsaiden vierailujen merkeissä: ajoimme paikasta paikkaan fantastisen upealla urheiluautolla, tuntien itsemme vähintään miljonääreiksi. Yllätimme herttaiset Youngit arkipuhissaan. Veli Young oli paraikaa ra-

kentamassa itselleen autotallia. Siitä huolimatta he ottivat meidät mitä sydämellisimmin vastaan tarjoten meille hyvin kodikkaan ilmapiirin. Ajaa hurautimme myös katsomassa entistä lähetysjohtajaamme veli Poulsenia ja hänen perhettään. Oikeammin sanottuna kiipesimme heidän luokseen, koska he – kuten Youngitkin – asuvat vuoren rinneellä, josta avautuu kaunis näköala Salt Lake Cityyn. Veli ja sisar Poulsenin kysymyksistä ei tuntunut tulevan loppua keskusteltaessa Suomesta. Heistä oli mieluisaa kuulla, että Suomessa sujuu hyvin ja että jäsenmäärä on alkanut hiljalleen nousta. Poulsenit lähettivät sydämelliset terveiset kaipaamaansa Suomeen toivoen jonakin päivänä pääsevänsä tervehtimään kaikkia täällä. Kaiken hulinan ja hyöriän keskellä saimme kokea myös rauhaa ja hiljaisuutta. Se oli Arizonassa, tarkemmin sanottuna Colorado-joen rantamilla. Ajoimme ensin ilmastoitamattomalla autolla erälle farmille keskellä erämaata. Kuvaavammin sanottuna ajoimme sinne liikkuvalla

Hetken pysähdys Provossa. Tässä Pertti poseeraa laina-automme kera.

Ensimmäinen kerta hevosen selässä ei ollut mitään leikkiä, ainoaan sen laukatessa. Tässä ratsastusretkemme jälkeen.

saunalla, ero oli vain siinä, että sekä sisällä että ulkona oli yhtä kuuma. (40° C) Leppoisa tuulikin oli kuin vihtojen huisketta kuumassa saunassa. Vihdoin saavuimme veden ääreen vilvoittelemaan. Erämään hiljaisuus on ihmeellinen, sen melkein tunti parhaimpina hetkinä. Sannakot ja heinäsiirkat pitivät meille konserttiaan, kun yö äkkiä arvaamatta laskeutui päällemme lämpimänä ja suloisena. Tuotti vaikeuksia saada unta niin erilaisessa maailmassa. Taivas tähtineen katonna, vesi virtaamassa pellityynenä mahtavien tummien vuorten suojassa ja hiekka pehmeänä mattona käsien ulottuvilla.

Miksi laulamme "Me saime vuorten voiman", sen ymmärsimme vasta kun näimme nuo mahtavat maanmuodostumat, jotka vesi, tuuli ja alka olivat tehneet jät-

tiläismäisiksi taideteoksiksi. Niitä näimme eniten Grand Canyonissa.

Kävimme myös Provossa, yliopistokaupungissa, jossa sattumalta tapasimme entisen lähetysohjamme Robinsonin.

Kaivaten jätimme Salt Lake Cityn jatkaen matkaamme länemmäksi - Kaliforniaan. Temppelisuosituksemme oli varmassa paikassa ja odotimme pian pääsevämme tempeleihin sisälle. Los Angeles ja Oakland ottivat meidät kiireisinä ja viileinä vastaan, kuten arvata saattaa suurkaupungeilta, mutta niiden tempeleissä oli lämpöä kyllin meille ja kaikille niissä kävijöille. Oaklandin temppeli ja sen ympäristö oli kuin pikku paratiisi suihkulähteineen ja kukkaistutuksineen.

Oli kiinnostavaa kokea nuo kolme viikkoa suuressa ja erilaisessa maassa, jo-

ka loppujen lopuksi ei ollutkaan niin vieras. Kiitos lankeaa niille monille ystävällisille ja vieraanvaraisille amerikkalaisille, jotka järjestään kaikki ottivat meidät avosylin vastaan tarjoten meille kotinsa viihtyisyyttä, sekä kirkolle, niille sisarille ja veljille siellä, jotka tekivät matkastamme kodikkaan ja turvallisen.

Annele Felin

JK.

Sisar Annele Felin, jonka nimi on jo aikaisemminkin esiintynyt Valkeuden palstoilla, on tammikuun numerosta alkaen huolehtinut lehtemme paikallistoimittajan tehtävistä. Uuden toimittajan kotiosoite on: Pormestarinrinne 2 A 6, Helsinki 16 ja puhelinnumero 638 936. Toimittajan vaihdosta lähemmin Valkeuden viime joulunumerossa. K. W.

Toimittajan työpöydältä

Neljännesvuosikonferenssit pidettiin jälleen maamme eri piireissä marraskuussa. Kuvassa (vas.) Helsingin piirin Alkeisyhdistyksen lapsia esiintymisvuorossa Lahden kap-

pelissa pidetyssä konferenssitilaisuudessa. Lähetysohjaaja Orval L. Nelson esittämässä havainnollista puhettaan Helsingin piirin jäsenille.

1:n vanhinten koorumin juhla pidettiin Pohjois-Helsingin kappelilla 31. 11. 70, jonne oli kutsuttu kirkon vanhimmat perheineen.

Marraskuussa vieraili maassamme Apuyhdistyksen pääneuvottelukunnasta Lila B. Walch ja Maurine M. Haycock tuoden mukanaan uusia ohjeita Apuyhdistyksen sisarille. Apuyhdistys ei enää kokoa varoja jäsenmak-

suin eikä myyjäisin; rahankeruu poistetaan Apuyhdistyksen ohjelmasta. Sen sijaan sisaria kehoitetaan tekemään lapeudentyötä auttamalla puutteessa olevia. Emännällit jatkuvat kuitenkin entisissä merkeissä ja käsitöitä tehdään tarpeessa oleville sekä omaan käyttöön. Kuva Helsingin seurakunnan Apuyhdistyksen viimeisistä myyjäisistä.